Пам'яті сестри Наталки

Чом мертві по плачуть, не стогнуть —
може б, скаргу почув я від тебе хоч раз!
Під білим сіюм твоя могила
і в ній ти з осені лежиш.
Устану — думала — води внесу,
піду на буряки — по нолю —
і заспіваю, братики,
й наплачуся уволю...
Брунчать бруньки над водою, водою,
йде весна зеленою ходою!
Не женіть потоків, вітри,
не будіть моєї сестри!
В неї ж руки вже розпались,
засміялися уста.
Ой як тепло! Ой як душно!
Ой як хочеться устать!
[1923]